

Autora y localització 2

Tema 4

Argument 5

Personatges 20

Estructura 24

Estil 25

Opinió personal 26

Bibliografia 27

Maria Àngels Anglada i Abadal va néixer l'any 1930 a la ciutat de Vic (Osona). Filla d'un advocat, la gran de quatre germans, viu en un ambient familiar apassionat per la música. Precisament aquesta passió influirà en la seva història y en d'altres.

Quan era jove es va traslladar a Barcelona per estudiar a la Universitat coneguda aleshores com la "Central" (actualment Universitat de Barcelona). Es va llicenciar en Filologia Clàssica.

L'any 1961 es traslladà a l'Alt Empordà, a Figueres, on va viure fins a la seva mort (abril 1999).

Bona part de la seva vida la va dedicar a la docència, com a professora de Filologia Clàssica.

La seva etapa d'escriptora no començà fins el 1972, amb la publicació dels seus primers poemes, *Díptic*. En els començaments de la seva vida literària va destacar com crítica literària, traductora i assagista en llibres col·lectius com *Salvador Espriu en els seus millors escrits*, publicat el 1974. També va col·laborar en publicacions de l'època com *Canigó*, *El pont*, *9 país*, *Reduccions*, entre altres. Fins i tot en aquest període va participar en el llibre *Memòries d'un pagès del S.XVIII*, editat el 1978, conjuntament amb el seu marit, Jordi Geli.

El 1978 és un any important per a l'escriptora, ja que amb la seva primera novel·la, *Les Closes*, va guanyar el premi Josep Pla. Aquest premi li va suposar ser descoberta per la majoria del públic lector.

A partir d'aquest moment es va començar a construir una sòlida trajectòria literària que va donar com a primers fruits importants la novel·la *Sandàlies d'escuma* que li va valer el premi Lletra d'Or el 1985 i el Premio Nacional de la Crítica.

El seu interès pels mites es va tornar a manifestar amb l'assaig *Paisatge amb poetes*, publicat el 1988, que més endavant seria complementat amb un altre assaig seguint la mateixa línia, *Paradís amb poetes*, publicat al 1993.

Tot i que la poesia va ser un gènere que valorava molt, bona part de la seva obra poètica no havia tingut l'oportunitat de sortir a la llum. Per aquest motiu, l'any 1990 es va editar un recull antològic *Columnes d'hores* que engloba tota la seva obra fins a aquell any i que, més endavant, va quedar completat amb el petit poemari *Arietta*.

Abans dels anys noranta, va fer diversos viatges a Grècia i concretament a l'illa grega de Mitilene, illa que serà la font d'inspiració d'*Artemísia*, novel·la que obre un període literari amb molta embranzida en el qual surten publicats llibres de contes i novel·les. Aquest període veurà la seva culminació l'any 1994 amb la publicació de la novel·la *El violí d'Auschwitz*, novel·la que la va convertir en una narradora elogiada tant pel públic com per la crítica.

A *El violí d'Auschwitz*, l'autora ens mostra una història corprenedora que commou el lector i que mostra la Maria Àngels Anglada més compromesa, humana i sensible en determinats temes com el record dels camps de concentració nazis. L'èxit d'aquesta novel·la va fer que el cinema s'interessés per l'obra, però mai es va arribar a fer una pel·lícula.

La victòria de l'Eix hauria representat un canvi fonamental en la política i en la vida dels éssers humans. La política imposada per Alemanya en els territoris que conquerien feia esperar l'arribada d'un nou ordre si aconseguien la victòria.

L'expressió més terrorífica del nou ordre a Europa va ser la voluntat de fer desaparèixer els jueus. La persecució s'havia iniciat a Alemanya, des d'on es va estendre cap a les zones ocupades (Polònia). Altres països on era patent la influència de la ideologia racista, com Itàlia o França no van dubtar a col·laborar amb les autoritats alemanyes, a les quals lliuraven la població jueva dels països respectius. En un primer moment es va obligar els jueus a dur signes distintius o se'ls va prohibir que exercissin unes professions determinades; més endavant se'ls va obligar a viure en barris reservats per a ells (els guetos). A mesura que passava el temps i la derrota l'amençava, Hitler va idear l'anomenada solució final. Havia imaginat traslladar els jueus a una illa llunyana com Madagascar, però finalment va optar per enviar-los a camps de concentració on es recorria a procediments d'eliminació industrialitzats, com el gas. En total, a l'Europa central i de l'est, van ser eliminats entre quatre milions i sis milions de jueus. També va morir en aquests camps de concentració un gran nombre de dissidents polítics, principalment d'ideologia esquerrana que hi va ser empresonats per qüestions ideològiques.

El llibre va ser publicat l'any 1994, ja s'havia acabat la II Guerra Mundial, però el record de tota Europa d'aquesta cruel guerra continuava, i continua molt viu. Les influències de Maria Àngels Anglada venen d'haver viscut la II Guerra Mundial, d'una banda; l'influència de la música clàssica bé de la seva infantesa, envoltada de música clàssica.

Aquesta novel·la tracta de la situació que existeix als camps de concentració, introduint l'història de el violí de la Regina, i de com el seu oncle Daniel sobreviu a el cruel tracte d'Auschwitz, un camp d'extermini jueu, construint aquell violí que li salvarà la vida.

I

Uns músics, en Climent i altres van tocar a la ciutat de Cracòvia, i després es van quedar a escoltar a una orquestra.

Havíem tocat a Cracòvia, ciutat de bons músics

El narrador explica que es va fixar en la violinista que feia de solista i, sobretot, en el seu violí, era una dona gran, amb molta afinació.

M'havia cridat especialment l'atenció el so del violí solista. El tocava una dona, ja gran, la primera violinista de l'orquestra, amb extrema afinació...

No sabia quin tipus de violí era aquell, y a l'endemà, decidit s'ho va preguntar. Se'l va deixar provar, i li va dir, que sent tan bó, no l'extranyava que no es volgués desprendre per res del món d'aquell violí.

En acabat, la dona em va posar el violí a les mans, el seu. El vaig provar

– Suposo que no te'n voldries pas desprendre. – Per res del món!

Ella, a més, li va dir que era l'únic record que li quedava de la seva família, que se l'havia fet el seu oncle Daniel amb les mides de Stradivarius, i com que va posar una cara trista, no va seguir parlant d'aquest tema.

aquest violí el va fer el meu oncle Daniel, amb les mides dels Stradivarius.

N'hauries de saber tota la història. Una gran ombra de tristesa li ennuvolà els ulls clars, accentuà les arrugues d'un rostre bell

La Regina el va convidar a casa seva i van estar parlant de música, després van acabar tocant.

; i vam acabar –sempre em passa així– fent música,

La Gerda i el Virgili Stancu, són els dos músics que acompanyen el narrador, i sen's diu que l'esperaven a l'hotel, però abans de marxar, va invitar la Regina a sopar l'endemà a l'hotel, amb la Gerda i el Virgili. Al acabar de sopar tots quatre, la Gerda li va donar unes fotocòpies de part de la Regina, i els va explicar la història de la família de la Regina.

La gira del trio s'acabava, faltava només un concert a Varsòvia.

Quan era a l'aeroport, es va llegir les fotocòpies de la Regina i li va semblar molt interessants. Estava tant capficat en la història que ni va sentir el vol. Era la història del violí de seva amiga Regina, una història que mai podria oblidar.

ja havien anunciat el nostre vol i jo ni ho havia sentit, ficat com estava en la història del violí de la meva amiga –la història que no podré oblidar mai més.

II

En aquest capítol comença l'història de l'oncle de la Regina, en Daniel. Se'ns diu que va sortir de la cel·la d'arrest, quan ja havien passat quatre dies.

Quan en Daniel sortí de la cel·la d'arrest [...] només hi havia passat quatre dies,

El seu únic delictes havia estat dormir-se i no sortir a l'hora un d'aquells matins. A més, com a càstig el van fuetejar.

El seu delictes, i el del company de la llitera del costat, per mala sort, havia estat d'adormir-se i no sortir a l'hora, un d'aquells matins fosc i glacials.

El cos li feia mal encara pertot arreu, dels assots rebuts abans de l'internament i de la duresa del catre

Entre els presos més antics, es parlava de altres camps encara pitjors i d'altres que n'eren el paradís, on donaven suplement de menjar i no maltractaven a ningú. En Daniel, però, no volia fer-se il·lusions, no volia pensar en això, tenia que concentrar-se en la seva feina i avui li costava.

Es parlava, entre els presos més veterans, d'un infern pitjor, de viatges sense retorn a altres camps, de noms terribles, i també s'enraonava d'una mena de pobre paradís,

Estava treballant en una prestatgeria a cel cobert, i amb sort el cridarien per fer altres feines a casa del comandant.

hi hauria altres feines a la casa i potser tindria la sort que també li manessin de treballar—hi.

l'esperaven per treballar a la casa del comandant.

La jornada laboral variava segons on i quan treballaves, el menjar també era el just per sobreviure, i la llitera del barracot, que era insuportable, era tova comparada amb la cel·la de càstigs pensaba en Daniel.

El segon dia de feina després de la sortida de la cel·la de càstig arribà molt cansat al barracot. Es va sorprendre al veure arribar nous obrers. Coneixia a un mecànic que vivia al mateix carrer.

Havien vingut nous obrers esclaus, per omplir les baixes.

Era quasi un amic i li duia notícies de l'Eva. Va explicar-li que l'Eva estava força bé, i que la seva neboda, la Regina, segurament es salvaria, perquè l'havia aollida un músic alemany dels Sudets, client d'en Daniel.

L'Eva era viva, l'informà el seu veí, i estava relativament bé.

—La Regina, la teva neboda petita, s'ha salvat!

era a casa d'un músic client d'en Daniel que no era jueu, un alemany dels Sudets,

III

En el tercer capítol, en Daniel diu que ja havien acabat l'hivernacle i la seva feina de la prestatgeria també. Finalment van enviar als quatre treballadors de l'hivernacle al taller.

L'hivernacle era acabat, pel que feia a la seva tasca, i la prestatgeria a punt d'omplir.

els fou manat a tots quatre de tornar al taller.

Van manar en Daniel a que anés a casa de l'Sturmbannführer. Quan era allí es va adonar de que s'estava celebrant una festa, però continuaven treballant.

Es van adonar que se celebrava una festa al pavelló,

De sobte, va escoltar un soroll i uns crits. Va entrar a veure que passava i aviat es va adonar de que havia interromput la festa, va veure el violí que tocava i la cara d'espant d'un dels músics, Bronislaw, ja que el violí sonava malament i el més probable es que el castiguessin.

Daniel s'adreçà al comandant i li digué que la culpa no era del músic, sinó del violí que tenia una esquerra, i que ell el podia arreglar.

—No és culpa seva, senyor. El violí té una esquerra a la tapa harmònica. Jo el puc arreglar.

El comandant va escriure en un paper. Les SS van acompanyar al violer a fora, i li van dir que si el violí estava arreglat a la matinada següent, el comandant li perdonaria el càstig.

demà al matí presenta—li el violí arreglat.

En Daniel s'hi va passar tota la nit treballant, el vigilant que hi havia es va dormir aviat. Al matí següent, el vigilant va dir que anés a casa del comandant.

El comandant li va dir que el violí estava bé i que tornés al treball. Abans però, va dir ben alt al seu ajudant que havia castigat al violinista, perquè en Daniel ho escoltés.

L'endemà, al vespre, hi havia novetats, però en Daniel no les volia sentir, perquè sabia que eren males notícies i el desvetllarien, i ell havia de descansar.

En Daniel, però, no volia escoltar-les ni saber-les, perquè es moria de son i perquè veia en els ulls dels companys que eren dolentes.

Al matí següent, en Freund, el mecànic li va explicar les males notícies. Li va dir, que pel que sembla agafen als presoners per fer experiments. Els fiquen a una banyera amb aigua gairebé congelada fins que perden el coneixement. Després per retornar-los els fiquen entre dos dones nues i els posen el termòmetre. Se'n van emportar a un del nostre barracot. Segons ells ho fan per aplicar els resultats als aviadors alemanys.

Se n'havien endut quatre, de joves, per als experiments d'aquell monstre, i un era del seu mateix barracot.

diuen que és per aplicar els resultats dels experiments als aviadors [...] Estic segur que ho fan per fer patir, els cabrons.

I al seu company de barracot no el van tornar a veure mai més.

El seu company no el van tornar a veure. Mai més.

IV

En el quart capítol en Daniel ens explica que ja havia deixat les tapes del violí ben encolades. Va començar a serrar amb cura, i aviat va tenir la primera part acabada. Aquella vegada era diferent de les altres, no estava somniant. Estava treballant en la construcció d'un violí per ordre del comandant.

El dia abans ja havia deixat les dues peces que formarien la tapa del violí ben encolades.

També era destinat a una nau de la sucursal de la I.G. Farben per treballar a la tarda. La seva sorpresa va ser quan de un dia per l'altre li van dir que havia de construir un violí com un Stradivarius.

En Daniel era destinat a la nau d'una sucursal de la I.G. Farben, una de les moltes que explotaven la mà d'obra esclava.

S'admirà quan li van anunciar, d'un dia per l'altre, que hauria de construir un violí, tan ben fet com un Stradivarius.

A lo primer, va anar més lent perquè havia d'ordenar tot el material que van posar a la seva disposició, probablement robats d'algun taller, tampoc no li van dir quant de temps tenia per fer-lo, i no li deixaven preguntar.

li denegaren el permís de fer cap pregunta

Havia avançat poc, els primers dies, perquè primer va haver d'ordenar i triar el munt de material confiscat,

No sempre tenia tots els matins sencers per dedicar-lo al violí, doncs a vegades havia d'arreglar d'altres.

S'ocupava realment, els matins, en la construcció d'un violí.

Sabia que no es podia esgarrar les mans treballant per la tarda perquè havia de construir al matí següent el seu estimat violí. Mentre la primavera s'anava acostant, en Daniel, que treballava de valent ja duia el violí força avançat.

Així és que treballava de valent tota la tarda, mirant sempre de no esgarrinxar-se les mans, i s'obligà a no pensar, fins al vespre, en el seu estimat, estimat violí.

Va sentir el soroll de dos veus conegudes. Eren el comandant i Rascher, que venien a vigilar com anava el violí.

La més forta i gruixuda era la de Sauckel. L'altra era la de Rascher.

En Daniel no treballava tranquil amb aquells ulls mirant-lo però al final se'n van anar.

No ho podria fer tranquil amb aquells quatre ulls al damunt de les seves mans

El treball anava bé, i la visita d'aquells dos no havia anat pas tant malament, encara que va veure com dos kapos duien a un pres al mig i el tancaven a una cel·la.

en veure com dos kapos seguien un dels fùhrers amb un pres al mig, i el tancaven dins una de les cel·les foques,

V

En Daniel ens explica que nou kapo li donà una pomada per a les mans, que li va anar molt bé. Ja feia dues setmanes de la visita del comandant i el metge i aquell dia havia tocava revisió. Havia tingut sort de passar la revisió. Als sans els van tornar al barracot.

Un nou Kapo, que era més venal, li allargà de sota mà el pot de pomada

Tot just feia un parell de setmanes de l'última visita del Comandant i de Rascher, i en aquell dia que moria tant a poc a poc hi havia hagut una revisió general de presos,

Els havien tancat als barracots abans d'hora, als sans.

Mentre dormia, va sentir el sorolls d'uns camions, i va pensar que els que no havien passat la revisió ja serien a hores d'ara morts.

–Escolta, no has sentit sorolls de motors? Oi que són els camions?

En Daniel es sentia molt dèbil després de les flexions del dia abans, però va pensar que tenia sort de la pomada que li havia donat el nou kapo per les mans. Creia que el deixarien acabar el violí, perquè el comandant en feia col·lecció d'instruments, però que tot i així, s'havia d'afanyar. El guàrdia que hi vigilava, feia dies que no el pegava perquè en Daniel feia el treball bé i no es queixava ni donava problemes, també va pensar en la seva Eva i la Regina... perquè li donessin forces per continuar.

El vigilant, que les primeres setmanes del camp no li havia estalviat els cops, ara el solia deixar en pau, i ja no l'insultava, satisfet d'aquell pres que feinejava en silenci...

Era bo de no aturar-se en els morts, de pensar en la Regina, i una mica en l'Eva, protegida a la fàbrica de

Tisch.

Aquell matí, es va adormir mentre estava treballant, i per sort, el seu company el va despertar abans que el veiés ningú.

El fuster que treballava més a prop seu, al cap d'uns instants se li acostà, el va despertar furtivament; [...] s'havia adormit, el cap damunt la taula, al costat del violí.

Ara sabia el que es jugava, perquè en Bronislaw li ho va explicar. En Bronislaw estava treballant a la cuina i a vegades el cridaven per tocar, però a les converses dels Porcs, va sentir com el metge i el comandant feien una aposta, jugant-se el futur d'en Daniel.

Tenía, des de feia pocs dies, un indici important de tot allò que hi posava en joc; li ho va explicar en Bronislaw, el violinista de qui havia esdevingut l'amic d'ençà que ell l'havia volgut salvar del càstig,

VI

Cada vegada era tot més pessimista, en Daniel va fer un crit i en Bronislaw va haver de taparli la boca, perquè no l'escoltessin. El va tractar de convèncer de que havia d'aguantar, i que aconseguiria acabar el violí a temps.

Per uns moments, en Daniel quedà mut, paralitzat, mirant d'entendre el sentit de les paraules que, a batzegades, a contracor, havien sortit de la boca del músic.

Havien tingut lleure d'enraonar i d'examinar la qüestió una i altre vegada

Al cap de dos dies van endur-se'n a ell i a tres presos més al taller. En Daniel es pensava que el portarien a veure el comandant, però els hi van fer emprovar uns vestits. Després va dir un guàrdia que a l'endemà se'ls tornarien a emprovar i se'ls podrien endur. Ells presos no entenien aquesta actitud, perquè eren bons tratjes i els porcs mai s'havien preocupat per la seva salut. L'endemà els van fer vestir, els van maquillar i els van obligar a somriure per fotografiar-los. Volien fer publicitat amb ells.

–Ràpid, has d'anar al taller de roba –li van manar.

els emprovà uns vestits força nous, i va dir al guàrdia que l'endemà ja se'ls podrien tornar a emprovar i endur-se'ls,

volien fotografies per a la seva propaganda, fins i tot havien arribat a firmar un documental fals de dalt a baix,

En tornar al taller es va parar a pensar en l'humiliació que l'havien fet passar, encara que un guàrdia li va donar dos glops de la seva cervesa.

el vigilant se li acostà i li va oferir la resta del seu got de cervesa!

Després va tornar a la feina i va veure que li quedava poc. A l'hora de menjar es va tornar a recordar el bé que es menjava en aquells menjars familiars. Després, l'obrer que treballava al forn li va donar una llesca de pa.

el professor, ara forner, li allargà d'amagat una bona llesca de pa

Mentre caminava cap a la fàbrica més animat, van arribar dos camions, i un noi es va girar per veure'ls. Al instant li van clavar un cop de puny. Més tard en Daniel va parlar amb ell. Resulta que era polític, i ni tan sols els seus pares sabien on era...

Ni els pares del noi sabien res, d'allà on era...

Després van anunciar el quart d'hora de descans, i mentre en Daniel menjava una salsitxa i es bevia un got de llet, va pensar que hauria d'aprofitar fins l'últim gram de qualsevol aliment si volia acabar el violí..

I quan es va haver empassat la darrera gota, pensà que havia d'aprofitar l'últim gram de qualsevol aliment si volia tenir virior per acabar el violí.

VII

En aquest penúltim capítol sen's narra que la persona que tocava el violí, començà a tocar, després es van posar més instruments que l'acompanyaven. Acabà de tocar el violí, i s'esperava els aplausos de la gent, però no tots van aplaudir i el comandant els va dir que havien tocat molt bé, felicitant al violinista i a en Daniel.

encara s'estranyà en escoltar uns quants aplaudiments, molt pocs.

–Heu tocat bé ... i el so del violí es encertat.

Els van anunciar que no anirien a la pedrera perquè havien realitzat una bona tasca. El comandant, va anunciar que es mereixien una paga, i va posar una moneda a l'estoig del violinista, com si fos un captaire.

li allargà una moneda ... la va tirar a dintre, com es fa amb els músics pidolaires

Després, amb un gest brusc es va emportar el violí el comandant. Una de les persones que no havia posat diners, es va aixecar i li va donar un bitllet. Els músics van marxar, i quan el es va parar a mirar de quant era el bitllet, es va adonar de que hi havia un paper escrit en el que posava: et trauré d'aquí.

li posà un gran bitllet a les mans

A dins hi havia un minúscul bocí de paper doblegat. I les increïbles, enlluernadores paraules, com si fossin gravades amb or, que amagà al seu company i a tothom (menjantse el paperet): Et trauré d'aquí

El violinista va pensar que havia salvat la vida al Daniel. Va passar temps i L'Ingrid surt a casa seva, quan anava cap al llit per llegir una estona, va encendre la llar de foc... es va quedar una bona estona llegint, pensant que mai més no se'n aniria d'aquell país. Semblava mentida que el violí se l'hagués quedat el comandant comptes del Daniel, volien fer alguns plans per substituir-lo, però no van aconseguir-ho. Va pensar que s'hauria fet dels companys d'Auschwitz.

En aquesta part de la novel·la es torna a recordar el que va passar després, quan va venir sauckel i li va dir que li donarien una paga extra i, al final era un simple estofat per menjar, però ho va agrair. Després, el dia següent del estofat els van agafar al Daniel i a un altre noi, perquè traslladessin unes caixes. Van anar allà i van començar a traslladar les caixes que havien a la camioneta. En una d'aquelles caixes van llegir: Vi de Borgonya, van entendre que el comandant havia guanyat l'aposta, i que, pertant, s'havien salvat. Però no havia guanyat el comandant, sinó en Daniel, que havia construït el violi al seu temps i exactament.

Els seus ulls van llegir les lletres grans, vermelles, i les seves orelles escoltaren la dringadissa de les ampolles. Era UNA CAIXA DE VI DE BORGONYA.

VIII

La llar de foc s'havia apagat, ja havien acabat el banquet i l'Ingrid dormia. Quant es va despertar es va acomiadar de la gent al voltant seu, hi havia molta gent, entre directors i moltes persones es va trobar amb la

Gerda, el Virgili i el Climent i la directora del conservatori. La noia del trio, sabia que la Regina tenia el violí que havia fabricat en Daniel.

El voltaren alguns amics, el director del teatre de l'òpera, fins que, ja a mitja tarda, el deixaren en pau, cansat.

Es va adonar de que el violí que aquella noia estava tocant era el del Daniel, no ho podia oblidar. La Regina es va trobar amb l'amic d'en Daniel, i li anar a comentar que era la filla del Daniel i que el violí era d'ell, que l'havia comprat en una subhasta i que semblava que el coneixia de tota la vida, perquè en Daniel li va parlar molt d'ell. Li va preguntar si en Daniel seguia viu, i que ell creia que era la seva neboda, però la Regina aclarí que després de sortir en Daniel i l'Eva la van adoptar.

–Miri's el violí, oi que el reconeix? Sóc la Regina, la filla d'en Daniel

La filla? Ell m'havia parlat d'una neboda.

–Va sobreviure, en Daniel?

El luthier havia sobreviscut al seu internament, va explicar–li amb dolcesa la Regina, però s'havia mort força jove, quan ella tenia disset anys.

En Daniel va morir després de sortir del camp de concentració, i van parlar de que aquell violí havia estat el que li va salvar la vida. Ara ja sabia que en Daniel havia sortit d'allà, gràcies a la Regina, i no sabia si la tornaria a veure o no.

Qui sap si es tornarien a veure, amb la Regina?

Climent

En Climent és, el narrador de la història del primer capítol, i la persona a través de la qual sabem l'història del violí. Li agrada tant la música, que li va tornant a la memòria, i la passa com una cinta gravada.

Sempre em costa d'adormirme la nit que he tocat en un concert. Em va tornant a la memòria, com si m'anés passant una cinta gravada que es repetís.

És un violinista d'un trio, que en un concert a Cracòvia coneix a una dona gran, primera violinista, que toca un violí amb un so perfecte. Quan li demana si se'n despendria d'ell, ella li diu que no, que té molt més valor del que es pensa per a ella, li dóna un feix de papers, a través d'una companya del concert, en els quals s'explica la història del violí, i que ell llegeix en l'aeroport, abans de marxar.

Els meus companys em van avisar que ja havien anunciat el nostre vol i jo ni ho havia sentit, ficat com estava en la història del violí de la meva amiga

Regina

La Regina és la dona que coneix el Climent en el concert. És una dona gran, més que en Climent, i la primera violinista de l'orquestra; toca amb extrema afinació. Té els cabells rossos i albejants, algunes arrugues al bell rostre i els seus ulls blaus semblen entristir-se quan no toca. El seu cos és suau i probablement el seu cos fos desitjable anys enrera.

dona ja gran, la primera violinista de l'orquestra, amb extrema afinació i, m'havia semblat, amb veritable passió continguda. Tenia els ulls tristos quan no tocava

els ulls clars, accentuà les arrugues d'un rostre bell. Es passà la mà innecessàriament, pels blens de cabells rossos i albejants. Respirava més de pressa, quasi feixugament.

si es molt mes gran que jo!

Ella és una gran professional, però no és fàcil guanyar-se la vida amb la música i la vida a Polònia és molt dura. Tan sols li queda el seu fill que viu a Israel, és tallista de diamants i la va a veure per cap d'any i per pasqua; la resta de la seva família va morir en mans dels nazis: la mare i l'àvia mortes al ghetto i el pare i el germà gran al camp d'extermini d'Auschwitz on el seu oncle construí el famós violí amb les mides d'un Stradivarius. Ella es salva perquè un músic alemany casat amb una cosina llunyana d'en Daniel l'havia adoptat i l'havia tret fora de Cracòvia

Daniel

En Daniel era l'oncle de la Regina, però després de sortir del camp d'extermini li va fer de pare ja que la resta de la seva família havia mort.

Ell i l'Eva l'havien adoptada legalment.

Per a salvar-se d'una mort immediata quan els van tancar, en Daniel va dir una mentida a mitges; digué que era fuster, ebenista concretament, quan en realitat era un luthier, és a dir, construïa violins.

–Ofici? ... –Ràpid, va respondre:–Fuster, ebenista. Era una mentida a mitges

En els pitjors moments pensava en la seva noia, l'Eva, amb qui podria estar casat si no hagués estat pel tancament als camps d'extermini i la guerra. En Daniel és jove i de mena de vida, es troba feble, però no defalleix, per tot això i la seva joventut i salut encara no acabada de malmetre en Daniel constitueix una bona presa per a en Rascher. Per a fer el violí es refia del seu tacte i la fam no el fa nosa, quan es hora de treballar. Ho passa molt malament, i no soporta que l'humiliïn. Les seves mans són primes, una mica tallades al dors, habilíssimes i amb aquell tatuatge inesborrable. Els seus dos millors amics del camp d'extermini són en Freund i en Bronislaw.

Pensà, per donarse coratge, en els seus amics, en Freund, en Bronislaw...

Bronislaw

És un músic que toca el violí, té 26 anys i està, juntament amb en Daniel a Auschwitz. Allà coneix a en Daniel, quan aquest surt a la seva defensa i diu a Sauckel (el comandant) que si sona malament no és culpa del músic sinó de que la tapa harmònica està esquarterada.

No es culpa seva, senyor. El violí té una esquerdada a la tapa harmònica. Jo el puc arreglar

A partir de llavors en Daniel i en Bronislaw comencen a fer-se bons amics i s'ajuden mútuament a superar els llargs i eterns dies al *lager*. En Bronislaw és una gran persona i un gran amic. Treballa a la cuina, i a més era la persona que tocava en ocasions per al comandant i d'altres.

segurament es devia haver passat tot el matí tallant naps i rentant olles, amb aquelles mans de plata que feien cantar les cordes

És ell l'encarregat de posar a prova l'instrument i ho fa tan bé que el Dr. Rascher perd l'aposta salvant així en Daniel de les tortures que aquest acostuma a practicar als jueus que cauen a les seves mans.

Freund

En Freund és un amic d'en Daniel que arriba al camp de concentració després que en Daniel, era mecànic al seu barri.

Era un mecànic del mateix carrer, quasi un amic.

La seva arribada es motiu d'alegria per a en Daniel perquè porta notícies de la seva neboda, que s'havia salvat, y l'Eva, que estava en un lloc on no la tractaven gaire malament. L'informa de que la Regina és a casa d'una alemany dels bons casat amb una cosina seva que viuen fora de Cracòvia.

Eva

Era la noia amb qui sortia en Daniel. Quan acaba la guerra i en Daniel queda alliberat es retroben i finalment es casen, adoptant després a la Regina. En Daniel, quan se sentia malament pensava en ella.

Sauckel

Sauckel és el comandant d'Auschwitz. Per als presoners és un gegant sàdic i alhora refinat, però que, per sort o per desgràcia, no fa seguir el reglament de forma estricta. Tal com deien en Daniel i els seus companys, són monstres amb vestits impecables, ben pentinats, molt sovint amb una gran cultura.

Sauckel, el comandant, aquell gegant sàdic i refinat...

Estimen la bona música i els seus gossos, tenen una família... els seus ulls són serens i fanàtics alhora. Ell, personalment és un amant del bon vi, sobretot el de Borgonya, i de la bona música; perquè és ell qui encarrega el violí a Daniel quan descobreix la seva traça per a fabricar-los.

Dr. Rascher

Va ser el primer metge que hi havia al camp d'extermini fins que l'ascendiren a un altre lloc. Els seus ulls són grisos i freds com l'acer i no té gens de compassió al signar sense cap problema els vist-i-plau per als càstigs corporals que s'han d'impartir als presos. És un home metòdic al qual sembla que li agrada veure patir a la gent d'altra raça.

Hi ha dos tipus d'estructura, l'interna, com es divideix segons el text la novel·la, i l'externa, com està dividida la novel·la.

En **l'estructura externa** s'hi poden distingir vuit capítols, enumerats amb números romans. En cada capítol es parla d'un tema concret, però relacionats entre ells.

Cada capítol té una introducció i un arxiu veritable de la II Guerra Mundial.

Capítol I: En Climent coneix a la Regina.

Capítol II: En Daniel al camp de concentració.

Capítol III: En Daniel al camp de concentració.

Capítol IV: En Daniel al camp de concentració.

Capítol V: En Daniel al camp de concentració.

Capítol VI: En Daniel al camp de concentració.

Capítol VII: Bronislaw no sap que se n'ha fet d'en Daniel i els altres.

Capítol VII: Bronislaw es troba amb la Regina, i s'ho explica tot.

En **l'estructura interna** es distingeixen tres parts fonamentals. L'introducció, el nus, i el desenllaç.

Introducció: Primer capítol.

Nus: Capítols del segon al sisè.

Desenllaç: Setè i vuitè.

Es una novel·la contemporània. L'estil de Maria Àngels Anglada, és sense dubte pla, i amb una lleugeresa digne dels millors escriptors contemporanis, que no es fa gaire pesat, però que no es tampoc massa simplista.

Anglada va optar per construir la ficció a partir de un esquema històric, com es en aquest cas la II Guerra Mundial, però amb l'història fictícia d'en Daniel i la Regina. Adornant-la, sovint, amb documentació (en aquest cas real), que apareix a l'inici de cadascun dels capítols. Un altre tret característic y constant d'Anglada es la tendència a compensar l'omnipresència de la mort amb la força de la bellesa y l'art. Es el cas d'aquest llibre, *El violí d'Auschwitz*, on la construcció d'un instrument musical permet sobreviure en el camp de concentració a en Daniel, apareix com un raig de llum una sensació d'esperança per a un pres que té tant present la mort i ja no tenia cap esperança de vida.

Aquest llibre es una mica difícil d'entendre la primera vegada que es llegeix perquè falten alguns aclariments en quant a la persona que parla, però tot i així es bastant simple, i quan s'entén molt bo. Reflexa la realitat tal com es, i el que m'agrada es que capta el sentiment d'en Daniel, el protagonista principal a la perfecció. Estan tots els sentiments humans continguts en aquest llibre, amor, odi, humiliació, gana, injustícia, amiatat...

També m'ha agradat el fet de que no s'hagi fet gaire llarg, me l'he llegit gairebé sense donar-me compte, i això dona una comoditat a l'hora de llegir molt satisfactòria.

- Microsoft Internet Explorer
- Microsoft Encarta 2001
- Enciclopèdia Catalana
- *El violí d'Auschwitz*, Maria Àngels Anglada, Edició Columna Jove. núm. 96

1 Maria Àngels Anglada *El violí d'Auschwitz*, Ed. Columna Jove S.A., 1a Edició en aquesta col·lecció (octubre de 1998) Barcelona. Pàg. 15

Ídem. Pàg 16

Ídem. Pàg 17

Ídem. Pàg 17

Ídem. Pàg 17

Ídem. Pàg 17

Ídem. Pàg 18

Ídem. Pàg 22

Ídem. Pàg 29

Ídem. Pàg 29

Ídem. Pàg 29

Ídem. Pàg 31

Ídem. Pàg 33

Ídem. Pàg 29

Ídem. Pàg 38

Ídem. Pàg 38

Ídem. Pàg 39

Ídem. Pàg 39

Ídem. Pàg 45

Ídem. Pàg 45

Ídem. Pàg 45

Ídem. Pàg 47

Ídem. Pàg 48

Ídem. Pàg 54

Ídem. Pàg 55

Ídem. Pàg 56

Ídem. Pàg 56

Ídem. Pàg 61

Ídem. Pàg 63

Ídem. Pàg 64

Ídem. Pàg 64

Ídem. Pàg 65

Ídem. Pàg 62

Ídem. Pàg 68
Ídem. Pàg 71
Ídem. Pàg 72
Ídem. Pàg 74
Ídem. Pàg 79
Ídem. Pàg 79
Ídem. Pàg 80
Ídem. Pàg 80
Ídem. Pàg 84
Ídem. Pàg 84
Ídem. Pàg 85
Ídem. Pàg 85
Ídem. Pàg 95
Ídem. Pàg 98
Ídem. Pàg 98
Ídem. Pàg 99
Ídem. Pàg 100
Ídem. Pàg 101
Ídem. Pàg 103
Ídem. Pàg 105
Ídem. Pàg 106
Ídem. Pàg 110
Ídem. Pàg 110
Ídem. Pàg 110
Ídem. Pàg 111
Ídem. Pàg 111

Ídem. Pàg 117

Ídem. Pàg 124

Ídem. Pàg 125

Ídem. Pàg 125

Ídem. Pàg 125

Ídem. Pàg 125

Ídem. Pàg 125

Ídem. Pàg 15

Ídem. Pàg 22

Ídem. Pàg 16

Ídem. Pàg 17

Ídem. Pàg 18

Ídem. Pàg 125

Ídem. Pàg 31

Ídem. Pàg 102

Ídem. Pàg 47

Ídem. Pàg 102

Ídem. Pàg 38

Ídem. Pàg 30

2

•